

BUGADA AL POU. Febrer 2020

PER QUINTÀ• TORRA CORDONS
Ostatges de luxe

L'estrena de la Innocentada d'enguany, "A toc de campana", va tenir dos protagonistes ben especials: Valentí Junyent i Marc Aloy. I és que el seu paper en el muntatge va resultar prou curiós. En la trama, al públic se li explicava la voluntat de TV3 de retransmetre les campanades de Cap d'Any des de Manresa, per la qual cosa l'Ajuntament volia retallar despeses suprimint tradicions com la mateixa Innocentada o la Fira de l'Aixada. El cas és que en la trama Junyent i Aloy es trobaven involucrats en una situació incòmoda, segrestats i emmordassats, davant la reacció de manresans que reivindicaven el suport a la cultura popular. Els dos actors de luxe es van autointerpretar a la perfecció, i el públic va aplaudir molt animadament el seu paper en les sis funcions que es van representar al teatre Conservatori.

Preposició mal calcada

Coincidint amb el començament de l'any, TV3, la mateixa televisió a través de la qual es revivia el Cap d'Any a la Innocentada, ha estrenat un programa dedicat al català, "El llenguado", que, de manera distesa, intenta tant difondre la riquesa de la nostra llengua com analitzar-ne la salut i fixar-se en l'excés d'interferències de les altres llengües: del castellà, en primer lloc i, cada cop més, també de l'anglès. A l'establiment de compravenda de vehicles HR Motors, del Passeig del Riu, han calcat, descaradament, un dels rètols de la façana. Allà, segons sembla, compren «el teu cotxe en l'acte». Ja us puc assegurar que el pas del castellà al català no prové del traductor de Google que canvia la preposició i, per tant proposa «comprar el cotxe a l'acte». A molts potser els semblarà una minúcia sense importància, com el cada cop més freqüent fenomen d'estalviar-se els pronoms febles, però, els matisos semàntics, encara que dues llengües tinguin tantes coincidències gramaticals i de lèxic, són importants. Ras i curt, a un servidor, quan pensa en la compra d'un cotxe «"en l'acte», s'imagina que algú li fa una oferta mentre és dins del vehicle fent l'amor.

El seu cony

Tot i que semblaria que seguim en la deriva presa en el tema anterior, la qüestió és radicalment diferent. A la fotografia, que m'ha fet arribar un lector, podeu veure una pintada a les parets del pàrquing habilitat al carrer de la Dama. Entenc que no és el seu, de cony, el de la dama que dona nom al carrer, sinó el d'una artista amb voluntat d'impactar. La mida, si més no, ho aconsegueix! Pels que s'escandalitzen amb manifestacions, probablement feministes, d'aquest tipus, els recordo que hem passat anys i anys veient penis i genitals erectes en moltes parets i tampoc no ha passat res.

Sense misses

Els més devots s'afanyen a dir que les portes de la casa del Senyor sempre estan obertes, però el cas és que, si és per assistir a missa a la capella de l'hospital de Sant Andreu queda clar que hi ha dies, molt assenyalats, per cert, on no hi ha servei. El rètols informatius a les portes ho deixen ben clar.

Vint anys d'animació

El cicle formatiu d'Animació Sociocultural i Turisme, que va tenir el nostre col·lega Joan Morros entre el professorat fundacional i ara compta amb Ramon Fontedevila com un dels docents, compleix vint anys a l'institut Guillem Catà, de Manresa. La primera promoció va començar el setembre de 1999 als locals que l'institut tenia a la barriada Cots, amb Morros com a impulsor del cicle. Per celebrar-ho, el 23 de gener a l'auditori de la Plana de l'Om, van organitzar una taula rodona sobre el compromís dels joves, amb la participació d'Iria Vives, Jordi "Jet" Serra i Nil Saladich. Tres visions del compromís des de l'associacionisme, la festa, la creativitat o el cooperativisme. A la foto, Joan Morros gairebé es posa la corbata, en la trobada amb membres de les primeres promocions que van presentar els actes de commemoració.

Postures forçades

Molts mesos podríem immortalitzar la sessió en què, Francesc Rubí, retrata les persones entrevistades amb profunditat per Jordi Sardans. Allò que en diuen el "making off". No passa sempre, ja que molts dels protagonistes amb qui conversa Sardans, o es col·loquen en espais de per si molt adients per a la fotografia o, per l'edat o la condició, no estan disposats a "jugar" gaire amb el nostre fotògraf de luxe. En aquest número, però, el protagonista, Jordi Pesarrodonà, es va prestar a adoptar postures inversemblants perquè el company Rubí captés la que li satisfés més. El plató improvisat va ser l'Espai Òmnium, on el santjoanenc, va arribar a pujar a la "barra", tal com mostra la imatge.